

Ja salīdzina šo Federīkas Bosko romānu ar pirmo, kuru tulkoju – “Mīlestības patiesā nozīme”, tad var teikt, ka autore gājusi gan “plašumā”, gan “dziļumā”. Divu draudzeņu (gandrīz) izstāstītā dzīve, kas bagāta ar spilgtiem notikumiem, un katra epizode jau pati par sevi kā maza dramatiska ainiņa vai anekdote... Tulkojot iespaidoja arī visu romāna personāžu lieliskais, precīzais psiholoģiskais raksturojums; iedomājos, ka ne viena vien lasītāja spēs sevī saskatīt kaut ko no galvenajām varonēm, Ludovikas vai pat Kate-rīnas. Turklāt šie literārie tēli un to neparastie likteņi ienākuši romānā no reālās dzīves – par to liecina rakstnieces pēcvārds. Un kur tad vēl Federīkas Bosko nevīstošā ironija un trakulīgā humora izjūta! Abām viņas romāna draudzenēm tā palīdz tikt galā ar dzīvi, savukārt tulkotājai padara darbu par īstu baudu.

Paldies, Federīka! Raksti vēl!

Tulkotāja **Tamāra Liseka**

FEDERICA BOSCO

**CI VEDIAMO
UN
GIORNO DI QUESTI**

FEDERĪKA BOSKO

reiz mēs
atkal
tiksimies

No itāļu valodas tulkojusi
Tamāra Liseka

821.131.1-31
Bo 795

Federica Bosco

CI VEDIAMO UN GIORNO DI QUESTI

Copyright © 2017, Garzanti S.r.l., Milano
Gruppo editoriale Mauri Spagnol
Vākam izmantots attēls ©www.iStockphoto.com/gradyreese

Arņa Kilbloka vāka dizains

Federika Bosko

REIZ MĒS ATKAL TIKSIMIES

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Margita Krasnā*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-559.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Tamāra Liseka, 2019

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2019
ISBN 978-9934-0-7683-1

Veltīts Kristiānam
Reiz mēs atkal tiksimies...

1

Grūti būtu bijis iztēloties divas vēl atšķirīgākas būtnes nekā es un Katerīna.

Mums nebija nekādas līdzības, nūdien it nekādas: jebkuru cilvēku Kate uzlūkoja ar atklātu smaidu, uzticēdamās, turpretī es baidījos pat no savas ēnas, Kate bija spoža zvaigzne, turpretī es – sīks jāņtārpiņš, ballītēs viņa allaž atradās uzmanības centrā, turpretī mans necilais tēls tiecās saplūst ar bēškrāsas tapetēm.

Tomēr, lai cik tas neticami, kādudien, starpbrīdī sēdēdamas uz skolas kāpnēm un gausi vērdamas vaļā līdzpaņemtās pusdienu kārbīņas, mēs sadraudzējāmies un kļuvām nešķiramas.

– Kas tavā sviestmaizē? – Kate piepeši ievaicājās.

– Šķiņķis... – es ar pretīgumu novilku. – Kā vienmēr.

– Klau, varbūt gribi mainīties? Man gan ir tikai prosas cepumi... bez cukura, – viņa nedroši atzinās. – Mamma tos pati cep.

Pasniedzu Katei sviestmaizi; Kate pastiepa uz manu pusi papīra maisiņu ar cepumiem, izskatīdamās pagalam vainīga.

– Brīdinu – tie cepumi ir gatavā kaka! – viņa sacīja.

– Man vienalga... Tikpat negribas ēst, – es atbildēju.

Kate iekodās sviestmaizē ar šķiņķi; viņas sejiņa ar lielajām, tumšajām acīm laimē staroja.

– Tikai, ja mana mamma tev gadījumā jautās, tu nedrīksti teikt, ka es ēdu tavu sviestmaizi! – Kate piekodināja, runādama ar pilnu muti. – Mamma ievēro makrobiotisko diētu. Ja viņa dabūs zināt, ka esmu ēdusi gaļu, viņa mani aizstieps uz kuņģa skalošanu.

Es piekrītoši pamāju. Man gan nebija ne mazākās jausmas par to, kas ir makrobiotiskā diēta, taču klusībā jutos lepna, jo tagad man ar kādu bija kopīgs noslēpums.

Atvēru papīra maisiņu, izcēlu no tā vienu cepumu un iebāzu mutē. Pakošļāju – un tas uzreiz kļuva par sāju, stāipīgu klisteri, kas pretīgi ielipa zobos.

– Tiešām kaka... – es noņurdēju.

Un mēs abas tā iespurcāmies, ka ēdiena kriksīši aizlidoja uz visām pusēm.

Kopš tās dienas mēs ar Kati kļuvām draudzenes.

Diez cik daudz draudzeņu man nebija.

Taisnību sakot, nebija nevienas.

Varbūt tāpēc, ka biju rudmate ar baltu ādu, bāla kā spoks, bet varbūt vienkārši tāpēc, ka nebiju citām interesanta. Lai arī kāds būtu iemesls, es nepiederēju ne pie vienas no klasesbiedreņu grupām, mani nelūdza uz dzimšanas dienām un labprāt neņēma volejbola komandā; kad vingrošanas stundā meitenes sadalījās divās komandās, es vienmēr paliku pēdējā un mani novaidēdamās pasauca tā kapteine, kurai bija mazāk spēlētāju.

Pirmoreiz kāds mani bija uzrunājis, nepiebilzdams “Pabīdies malā!” vai “Iedod norakstīt!” – frāzes, kuras no klasesbiedriem dzirdēju visbiežāk. Kāds bija mani ievērojis, un manī tas izraisīja gluži jaunas, neparastas izjūtas.

Todien, 1987. gada 18. aprīlī, trešdienā, viss kļuva citādi. Pēkšņi es vairs nejutos kā neredzams spoks.

Tā tik bija trešdiena! Vēlāk sagadījās, ka mēs iekāpām vienā autobusā; Kate pamāja, lai sēžos viņai blakus. Es nebiju liela stāstītāja, nedz arī man patika izprašāt, taču, par laimi, Kate pļāpāja par diviem; kad beidzot viņa savā pieturā izkāpa, piepešajā klušumā man šķita, ka ausīs džinkst.

Arī pēc tam es uz Kati vēl skatījos, piespiedusi degunu pie loga stikla, un visu laiku smaidīju, līdz autobuss atkal iekustējās un viņa man pamāja ar roku – “Atā!”. Noraudzījos, kā viņa ar vienu rāvienu iegroza mugursomu uz pleciem taisni un aizskrien.

Kates sabiedrībā bija jautri.

Pateicoties viņai, mana pasaulīte, kurā bija pārāk daudz asu stūru, kļuva krietni vien omulīgāka.

Šķiet, ka pret dzīvi es arvien izturējos ar tādu kā godbijību, pat bailēm, juzdamās tajā kā viešņa, kura īsti neuzdriktas traucēt, turpretī Kate droši gāja pa dzīvi gluži kā pa istabu, kas izlikta ar skaistiem paklājiem, nebēdādama, vai kurpes viņai ir tīras vai netīras.

Kas īsti mūs abas tuvināja, nudien nezinu.

Pareizāk sakot, es nekad neesmu sapratusi, ar ko kļuvu Katei simpātiska; viņa šo jautājumu laikam nekad sev neuzdeva. Kate bija kā mazā, melnā kleitiņa – viņai piestāvēja viss.

Turpmākajos skolas gados gandrīz katru pēcpusdienu aizvadījām kopā, mācīdamās vai nu manās, vai viņas mājās.

Skaidrs, ka es biju sausiņš, centīgā skolniece, tā, kura deva norakstīt, savukārt Kate – dzīvespriecīgā meitene, kas vilkšus vilka mani uz ballītēm; kad viņa bija piedzērusies, es viņu ar motorolleru vedu mājās, savukārt viņa man aizdeva stilīgu apģērbu, kad vajadzēja kaut kur iziet; es pavadones lomā vilkos Katei līdzī uz randiņiem, toties viņa mani vienmēr aizstāvēja, ja kāds izturējās pret mani ar necieņu.

Mēs bijām kā maza, saliedēta komanda; protams, Kate bija tā, kuru vienmēr ievēroja pirmo, – slaida tumšmate ar spēcīgiem pleciem un skaistām krūtīm, turpretī es droši vien atgādināju aristokrātisku jaunavu, kura atkopjas pēc nesēn pārciestas tuberkulozes, – bikla, trausla, gandrīz caurspīdīga. Tik un tā mēs jutāmies vienotas.

Pateicoties Kates draudzībai, mani pusaudzes gadi nekļuva par tādu drāmu, par kādu tie būtu varējuši kļūt, ja es būtu jutusies vientuļa.

Piepeši man bija atradusies vecākā māsa.

Vecākiem es biju piedzimusi vēlu, iespējams, tad, kad viņi jau bija zaudējuši cerības. Un bērna nākšana pasaulē, lai arī ļoti gaidīta, izjauca visu viņu ierasto kārtību.

Dzīves atvasarā, kad abiem jau tuvojās pensijas gadi, viņiem pēkšņi bija jātiek galā ar pusaudzi, ar kuru viņi īsti nevarēja saprasties; tad nu viņi arī sevišķi necentās – dzīvoja kā līdz šim, daudz strādādami un maz runādami. Dzīve no maniem vecākiem bija prasījusi upurus un ziedošanos, un netieši viņiem bija izdevies arī man iedvest, ka jautrība un izpriecās ir grēks, kuram drīkst nodoties tikai ļoti retos, īpašos gadījumos, lai pārāk pie tā nepierastu. Galu galā dzīve ir bēdu leja un mēs šajā pasaulē esam nākuši, lai ciestu, – tad kāda jēga tiekties pēc baudām?

Tas nozīmēja, ka jaunas drēbes pieklājas iegādāties reizi gadā, picēriju var apmeklēt reizi mēnesī un vasaras brīvdienas vēlams aizvadīt allaž vienā un tajā pašā vietā.

Man apkārt plosījās tehnomūzika, un skolasbiedrenes staigāja ar skaistām mugursomiņām, bet es dzīvoju kā melnbaltā neo-reālisma filmā.

Vecāki man neko īpaši neaizliedza, gan arī tāpēc, ka es nekad neko īpašu nelūdzu, tomēr skaidrs, ka nekāda modernā ģimene mēs nebijām.

Es sazin ko būtu devusi, lai tikai varētu atklāti parunāties ar mammu par savām vēlmēm un sapņiem vai arī lai man būtu brāļi un māsas, ar kuriem kopīgi uzraut segu pār galvu un savstarpēji atzīties visādos noslēpumos.

Līdz ar Kates parādīšanos manas dzīves melnbaltā filma negaidot kļuva krāsaina. It kā manas slepenās lūgšanas pēkšņi būtu tikušas uzklausītas.

Nu gan es sāku valkāt plēstos džinsus un bieži vecākiem atprasījos uz veselu vakaru, un savā istabā pielīmēju pie sienas grupas *Take That* plakātu. Lai gan biju tikai “Kates draudzene”, tā, kuras vārdu neviens necenšas paturēt prātā un kuru nesveicina, ja satiek vienu, tagad es vismaz jutu, ka dzīvoju.

Turēdamās pie Kates, es sekmīgi tiku pāri līganajam, slidenam pusaudzes gadu tiltiņam, uz kura viens kļūmīgs solis nozīmē kritienu depresijā un izmisumā, alkoholu vai narkotikas, vai vismaz ēšanas traucējumus.

Kopumā var sacīt, ka šo laiku es pārcietu gluži labi.

Ir jau tiesa – tas pagāja bez romantiskiem un aizraujošiem piedzīvojumiem, ko vēlāk varētu atcerēties, taču arī neatstāja man rētas uz plaukstu locītavām, kuras vēlāk vajadzētu slēpt.

Un tad Kates māte, kādudien nolēmusi, ka meita jau ir gana liela, lai pati ar visu taktu galā, nozuda Indijas virzienā kopā ar kārtējo mīlnieku, tantriskās jogas skolotāju.

Lai nekad vairs neatgrieztos.

Kate nebija mātei sevišķi pieķērusies. Jauno ziņu viņa uztvēra mierīgi, ar pašcieņu, it kā arī māte viņai būtu tāda kā jaunākā māsa, kurai galu galā nevar liegt dzīvot pašai savu dzīvi.

Uz atvadām Kate māti cieši apskāva un sacīja, lai par viņu neraizējas, jo viss būs labi, tad nolūkojās, kā māte aiziet no viņas dzīves uz visiem laikiem. Pēdējie vārdi, ko māte, uz sliekšņa apstājusies, meitai veltīja, bija šādi: “Kate, dārgumiņ, atceries – nekad neēd gaļu!”

Un Kate vairs nekad neēda gaļu. It kā būtu devusi zvērestu.

Mana draudzene nemēdza nokārt degunu. Pabeigusi skolu, iekārtojās darbā kaut kādā importa un eksporta firmā, turklāt, lai piepelnītos, pasniedza privātstundas, nedēļas nogalēs pieskatīja bērnus un uzkopa telpas. Vienmēr optimiste, vienmēr ar smaidu sejā. Viņa bija tā, kas pastāvīgi uzmundrināja citus.

Viņa bija mans elks.

Dažreiz Kate ieradās, lai paēstu vakariņas kopā ar mūsu ģimeni, un ikreiz es viņā raudzījos ar dievināšanu, it kā viņa būtu kāda popkultūras zvaigzne, bet es – viņas pielūdzēja.

Mums abām bija jau gandrīz divdesmit gadu. Es vēl arvien dzīvoju pie vecākiem, strādāju bankā un droši vien tur būtu nostrādājusi visu mūžu, ja vienā jaukā dienā Kate nebūtu mani pierunājusi pārcelties pie viņas: galu galā man esot pienācis laiks kļūt patstāvīgai, turklāt es viņai palīdzēšot nomaksāt īri.

To man nevajadzēja divreiz teikt. Sakravāju koferī tās nedaudzās mantas, kas man piederēja, un atvadījos no vecākiem, lai pārceltos uz dzīvi Dženovas otrā malā pie draudzenes.

Vecākus tas nesajūsmināja – nu it nemaz.

Ja es būtu paziņojusi, ka precos ar jūrnieku, ar kuru esmu iepazinusies aizvakar ostā, arī tad viņi būtu mazāk raizējušies.

Kate viņiem likās simpātiska, taču viņi nekādā ziņā neuzskatīja šo jauno sievieti par atdarināšanas vērtu paraugu savai meitai, kas bija audzināta gluži vai operāciju zāles sterilajos apstākļos. Tomēr vecāki īpaši neiebilda. Es biju pilngadīga un pati pelnīju sev iztiku, arī par manu morālo noturību viņiem nebija šaubu.

Sākās lieliski gadi! Māja vienmēr bija pilna Kates draugu un dzīvnieciņu, ko Kate ņēma no patversmēm uz pastāvīgu dzīvi vai uz laiku; protams, es tos apkopu, kad viņas pašas nebija mājās.

Viņa kaut kā īpaši prata citus pārliecināt par kāda darba vai pienākuma veikšanas būtisko nepieciešamību, jo pieņēma kā pašu par sevi saprotamu, ka tas jāizdara un tiks izdarīts. Lai to panāktu, Katei nevajadzēja izmantot ne viltību, ne diplomātiju: viņa gluži vienkārši palūdza otru cilvēku ziedot mazliet sava laika un spēku, ja pašai to vairs nebija atlicis.

Naivi iedomādamās, ka visi uzskata par savu pienākumu gādāt par citiem, kā darīja viņa pati, Kate vienmēr bezgala izbrīnījās, kad saņēma atteikumu; tad viņa savilka seju jokainā grimasē gluži kā multenes personāžs un pakasīja galvu, it kā meklējot izeju no situācijas, un vienmēr to atrada, un, galvenais, nekad neko neņēma ļaunā.

Kopdzīve ar Kati prasīja no manis ne mazumu gara spēka, jo, lai kā pūlējos būt tāda kā viņa, es nebiju viņa.

Mēs it nemaz nebijām līdzīgas.

Piemēram, mana istaba (kur ieeja suņiem un kaķiem bija kategoriski aizliegta) ar tās ideālo kārtību – viss vienmēr precīzi līdz milimetram savā vietā – atgādināja augstdzimušu jaunavu internāta telpu kaut kur Šveicē, turpretī Kates istaba izskatījās tā, it kā tur mitinātos hiperaktīvs pusaudzis, kuram vecumdienās lemts kļūt par kompulsīvo vācēju un krājēju.

Biju veltīgi pūlējusies, sastādīdama dzīvokļa uzkopšanas grafiku, – skaidrs, ka tas netika ievērots, un septiņās reizēs no desmit

es biju tā, kas iznesa atkritumus, tīrīja vannasistabu un mazgāja traukus, sevišķi kad tie jau krājās uz ledusskapja un televizora.

Katei kaut ko aizrādīt nebija jēgas, jo viņa tiešām bija nemitīgi aizņemta; vienīgā nelaime, ka viņas nerimstošais entuziasms reizēm bija grūti izturams. Likās, ka es mitinātos kopā ar Māti Terēzi – tādu, kura ik dienu atrodas pastāvīgā amfetamīnu izraisīta uzbudinājuma stāvoklī.

Ar laiku man tomēr sakārojās garīgas atelpas, miera un klusuma, kā arī kārtīgas izgulēšanās – astoņu stundu miega bez dārdošas mūzikas un durvju zvaniem, kas varēja atskanēt jebkurā diennakts laikā. Ja nakts tumsā devos uz virtuvi iedzert glāzi ūdens, allaž vajadzēja uzmanīties, lai nepaslidētu, iekāpjot kādā no bļodiņām ar suņu vai kaķu barību, turklāt vienmēr pastāvēja iespēja sadurties ar svešinieku, kas te palicis nakšņot.

Un tad reiz mēs abas briesmīgi sastrīdējāmies – par kaut kādiem niekiem, ko vairs galīgi neatceros.

Tovakar atgriezos no darba ārkārtīgi nomākta un bezgala nogurusi, jo, mocīdamās ar savu hronisko mazvērtības kompleksu, kārtējo reizi biju piekritusi pastrādāt ilgāk. Kate tieši tolaik bija uzsākusi jaunu rūpalu – ēdienu gatavošanu pēc pasūtījuma, ar piegādi mājās, lai gan mūsu mazajā virtuvītē jau tā nebija, kur apgriezties.

Vārds pa vārdam – un savstarpējie apvainojumi un pārmetumi sāka lidot kā sniega pikas, arvien ātrāk un ātrāk, sākdami, piemēram, ar tādām frāzēm kā “Atceries, toreiz, kad...” un “Tas tev ir tipiski...”. It kā, par spīti ilgajiem gadiem, kurus bijām mierīgi aizvadījušas tik cieši blakus, visi mūsu abu trūkumi pēkšņi vienā mirklī būtu kļuvuši neizturami.

Beidzot notika tas, kam bija jānotiek.

– Lieliski! Domāju, ka tagad viss skaidrs!

– Man arī tā šķiet!

– Labi! Rītdien es savācu savas mantas un – sveiki, uz neredzēšanos! – es nokliedzu, aizcirdama savas istabas durvis.

– Nebūs vajadzīgs! – Kate kļiedza man nopakaļ. – Man piedāvā darbu ārzemēs! Viss jau norunāts, es braucu projām!

Atrāvu durvis atkal vaļā. – Darbu ārzemēs?! Interesanti gan! Un kad tu gribēji man to pavēstīt? – Šo jautājumu uzdevu tādā tonī, it kā es būtu pievilts līgavainis, kas pieprasa paskaidrojumus, nevis tikai labākā draudzene.

– Šovakar! Ar tevi strīdoties, es to aizmirsu, – Kate izaicinoši atcirta, pagriežusi galvu sāņus un rokas sakrustojusi uz krūtīm.

– Skaisti! – es iesaucos, urbdamās viņā ar skatienu, tik sašutusi kā vēl nekad. Līdz beidzot atradu īstos vārdus, visļaunākos, kādi vien sameklējami apvainotu draudzeņu repertuārā: – Tu esi tieši tāda pati kā māte! Spēj tikai savārit ziepes un aizlaisties! – Un, it kā ar to vēl nebūtu diezgan, piebildu: – Labi, dārgumiņ, tikai atceries – neēd gaļu! – Un aizcirtu durvis.

Pavisam.

Tonakt nespēju aizmigt ne mirkli. Ne tonakt, ne daudzas citas naktis.

Un ilgi, ilgi pēc tam no Kates vairs nesaņēmu nekādas ziņas. Gandrīz veselu gadu.

Laikam gan biju viņu aizvainojusi līdz sirds dziļumiem, ja jau viņa pat negribēja ar mani sazināties.

Kaut kas tāds vēl nebija gadījies.

Ilgi mocījos ar jautājumu, vai klusēšanas ilgums pēc strīda ir tieši proporcionāls izteikto apvainojumu smagumam vai arī tam, cik nopietnas bijušas savstarpējās attiecības.

Un, jo ilgāks laiks pagāja, jo grūtāk bija atminēties, par ko īsti bijām strīdējušās.

Mana dzīve ritēja kā arvien: mājas un banka, turklāt vēl ilgas peldes baseinā vai jūrā, kad vasarā aizbraucu uz Ligūrijas piekrasti, lai aizvadītu atvaļinājumu kopā ar tēvu un māti.

Viņi man nekaitāja, taču, protams, nojauta – kaut kas ir atgadījies, jo Kati es vairs nepieminēju. Mani vecāki bija atturīgi, pat kautrīgi; tieši tāpat viņi būtu uzvedušies, ja es būtu pašķīrusies ar vīru, kas pieķerts laulības pārkāpšanā.

Īstenībā mēs ar Kati bijām divas aitasgalvas, kas sastrīdējušās, bet savā ietiepībā nav pratušas laikus viena otrai palūgt piedošanu.

Togad sākās manas attiecības ar Paolo.

Viņš bija mans darbabiedrs. Ne sevišķi izskatīgs, ne arī apveltīts ar sevišķām spējām, divdesmit septiņus gadus vecs un jau tāds kā apvītis, bet tas bija viegli izskaidrojams ar divu specialitāšu kombināciju – grāmatvedība plus bankas zinības –, kura arī Patrikam Dempsijam būtu likusi pirms laika novecot.

Kopš Kate bija projām, mana sabiedriskā dzīve un satikšanās ar pretējā dzimuma pārstāvjiem noritēja vienīgi pie bankas lodziņa, kur tērzēju ar pastāvīgajiem klientiem, galvenokārt pensionāriem.

Divdesmit četrus gadu vecumā es vēl arvien biju nevainīga – ja kādam tas gadījumā vēl nebūtu skaidrs; Paolo kļuva par manu pirmo partneri.

Un es jutos skumji, jo nevarēju to pastāstīt Katei.

Kaut gan nekā daudz jau nebija, ko stāstīt.

Pirmajā reizē mēs pat īsti neizģērbāmies. Paolo nenovilka sporta krekliņu un zeķes – manuprāt, ne jau tāpēc, ka uzbudinājums vairs nebūtu valdāms, bet tāpēc, ka viņš tam vienkārši bija par slinku.

Un tādā garā viss arī turpinājās.

Vienurīt, kad pa aizvirtņu spraugām virtuvē iespīdēja žilbinoši pavasara saules stari, padzirdēju kādu grabināties pie durvīm, pūloties tās atslēgt. Satvēru lielo pannu, gatava aizstāvēties, ja laupītājs tiktu iekšā.

Ienāca Kate.

– Vai drīkstu te atkal padzīvot? – viņa jautāja, it kā mēs tikai vakar būtu šķīrušās.

– Protams... – es atbildēju, nolaidusi pannu lejup.

Mēs cieši apskāvāmies.

– Piedod, es toreiz biju briesmīgi nejauka! – čukstēju, elso-dama viņai uz kakla.

– Nē, es biju nejauka! Īsta maita! – viņa atbildēja.

– Ej nomazgājies dušā, tu jau smirdi pēc slapjas vistas... – es viņai teicu, slaucīdama asaras.